

Arrest

nr. 280 312 van 18 november 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 22 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS *loco* advocaat K. VERHAEGEN en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Abgal-clan te behoren. U bent geboren op 26 juni 1991 in Mogadishu van de provincie Banadir, waar u uw hele leven verbleef tot aan uw vertrek naar Europa.

In december 2018 nam u een winkeltje over in de luchthaven van Mogadishu waar u verschillende producten verkocht aan de luchthavenmedewerkers waaronder AMISOM-troepen die instonden voor de veiligheid. Op 22 september 2020 kreeg u een telefoontje van Al Shabaab waarin u gevraagd werd om een bom binnen te smokkelen in de luchthaven, wat u weigerde.

Twee dagen later kreeg u een tweede telefoontje van Al Shabaab met dezelfde vraag. U weigerde opnieuw, waarop u doodsb bedreigingen ontving. Op 26 september 2020 ging u met een collega-winkelluitbater naar de Bakara-markt in Mogadishu om inkopen te doen voor jullie winkels toen zij werd doodgeschoten door Al Shabaab. Leden van de terreurgroep probeerden u ook mee te nemen op een bajaj wat mislukte. Na dit voorval besloot u om een tijdje niet meer te gaan werken. Eén week later werd uw schoonzus per vergissing gedood door Al Shabaab aan uw huis op het tijdstip dat u normaal terugkwam van uw werk. Nog een week later besloot u om opnieuw aan het werk te gaan. U kreeg nog verschillende oproepen van onbekende nummers maar nam nooit op. Eind november 2020 bracht u uw zieke moeder naar het ziekenhuis. Op de terugweg zette een Al Shabaab-lid een pistool tegen uw hoofd, maar het wapen blokkeerde waardoor u kon ontsnappen. U verbleef nog één week op de luchthaven zonder die te verlaten om daarna Somalië te ontvluchten.

Op 5 december 2020 kwam u België binnen, waar u op 7 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Op 12 oktober 2021 werd uw man gedood door Al Shabaab ten gevolge van uw problemen met de terreurgroep omdat hij hen niet wou vertellen waar u was.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u een badge van AMISOM voor die u toegang gaf tot een bepaald deel van de luchthaven in Mogadishu.

Bij terugkeer naar Somalië vreest u gedood te worden door Al Shabaab.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming blijkt dat u niet voldoende en/of tastbare persoonlijke elementen aanhaalt waaruit blijkt dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bestaat.

In casu zijn uw persoonlijke problemen met Al Shabaab niet geloofwaardig. U maakt evenmin aannemelijk dat u een alleenstaande vrouw zou zijn zonder mannelijk netwerk of dat u een AMISOM-werknemer was.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u uw persoonlijke problemen met Al Shabaab niet aannemelijk maakt. Zo verklaart u tijdens uw vluchtrelaas op het CGVS dat een buurmeisje dat een winkeltje had op de luchthaven naast dat van u gedood werd door Al Shabaab tijdens een bezoek aan de Bakara-markt, waarna Al Shabaab u tevergeefs probeerde te kidnappen en u besloot om twee weken niet meer te werken (CGVS, p. 24). Op de DVZ heeft u de dood van het buurmeisje echter niet vermeld (vragenlijst CGVS, punt 5). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat u het kort moest houden op de DVZ en u gevraagd werd om enkel de belangrijke punten te vermelden (CGVS, p. 26). Gevraagd of het overlijden van het buurmeisje geen belangrijk punt was, antwoordt u dat het wel belangrijk was, maar u onderbroken werd en later moest verder vertellen (ibid.). Tijdens uw vluchtrelaas op het CGVS vermeldt u dan weer in eerste instantie het overlijden van uw schoonzus niet (CGVS, p. 24 en 25) – wat u wel op de DVZ vermeldde (vragenlijst CGVS, punt 5) – om het iets later toch te vermelden als antwoord op de vraag of u schrik had van Al Shabaab na het tweede dreigtelefoontje (CGVS, p. 25 en 26). Gevraagd waarom u het overlijden van uw schoonzus niet vermeld hebt tijdens uw vluchtrelaas, antwoordt u dat u van plan was om het te vertellen, u er ‘niet kon opkomen’ en u meer aandacht gaf aan het buurmeisje dat voor uw ogen gedood werd (CGVS, p. 26). Opgemerkt dat het toch een belangrijk element in uw vluchtrelaas is en gevraagd waarom u het dan niet vermeld heeft tijdens uw vluchtrelaas, antwoordt u dat u het vermeldde tijdens het vorig interview, maar nu niet (ibid.). Gevraagd hoe het kan dat u dat zou vergeten te vermelden, antwoordt u dat u het niet vergeten was, maar ze gedood is tijdens de weken dat u in de war was en u de moord niet zag gebeuren (ibid.).

Daarnaast komt de tijdslijn van de feiten zoals u die voorstelt op de DVZ niet helemaal overeen met uw verklaringen op het CGVS. Op de DVZ verklaart u dat uw schoonzus op een dag langskwam en per

vergissing gedood werd door Al Shabaab (vragenlijst CGVS, punt 5). De volgende dag had u telefonisch contact met Al Shabaab en nog een week later ging u met uw moeder naar het ziekenhuis en kreeg u op de terugweg een pistool tegen uw hoofd (ibid.). Het pistool blokkeerde, waardoor u kon ontsnappen en onderduiken in de luchthaven tot uw vertrek geregeld was (ibid.). Op het CGVS vermeldt u dan weer dat het meisje dat een winkeltje had op de luchthaven naast dat van u op 26 september 2020 werd gedood, waarna u twee weken niet werkte (CGVS, p. 24 en 25). Tijdens die twee weken – één week na de moord op het buurmeisje – werd uw schoonzus gedood (CGVS, p. 26), wat betekent dat zij rond 3 oktober 2020 gedood werd. U verklaart ook dat u op 27 november 2020 met uw moeder naar het ziekenhuis ging en u op de terugweg een pistool tegen uw hoofd kreeg (CGVS, p. 24), wat betekent dat er ongeveer één maand en drie weken zat tussen de dood van uw schoonzus en het pistool tegen uw hoofd, terwijl er volgens uw verklaringen op de DVZ slechts acht dagen tussen beide feiten zat.

Het feit dat u zowel op de DVZ als op het CGVS een belangrijk element in uw vluchtrelaas niet vermeldt en dat de tijdslijn van gebeurtenissen niet overeenkomt, doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen met Al Shabaab.

Verder is het zeer vreemd dat u zolang wachtte met vluchten terwijl er eerder al duidelijke tekenen waren dat uw leven in gevaar was. U verklaart dat u in het begin twee maal telefonische doodsbedreigingen van Al Shabaab ontving (CGVS, p. 24 en 25). Gevraagd of u schrik had om uw job verder te zetten na het tweede gesprek met Al Shabaab, antwoordt u affirmatief (CGVS, p. 26). Gevraagd of u uw job verder zette na het tweede gesprek met Al Shabaab, antwoordt u affirmatief en dat ze u ook zouden doden als u zou stoppen met werken (CGVS, p. 26). Gevraagd hoe u dat weet, antwoordt u dat er overheidswerknemers zijn die stopten met werken en toch gedood werden (CGVS, p. 26 en 27). Opgemerkt dat u na het tweede gesprek dus wist dat u sowieso gedood zou worden, antwoordt u affirmatief en dat u bang was, maar u wist dat u enkel ging sterven 'met toestemming van God' (CGVS, p. 27). Gevraagd waarom u niet vluchtte na het tweede gesprek met Al Shabaab als u toch zeker wist dat u gedood zou worden, antwoordt u dat uw man dat toen voorstelde, maar het enkel telefonische doodsbedreigingen waren en u ook geen geld had (ibid.). Gevraagd of u de telefonische doodsbedreigingen dan niet serieus nam, antwoordt u dat u wel schrik had, maar dacht dat ze u niet zouden herkennen (ibid.). Opgemerkt dat u dacht veilig te zijn omdat Al Shabaab u niet zou herkennen, antwoordt u affirmatief (ibid.). Gevraagd waarom u dat dacht, antwoordt u dat het een telefonisch gesprek was en u door uw niqab moeilijk te herkennen bent (ibid.). Opgemerkt dat Al Shabaab toch de reputatie heeft om alles te weten, antwoordt u affirmatief en dat ze soms zelfs zeggen waar je op dat moment bent (ibid.). Gevraagd waarom u dan dacht veilig te zijn voor Al Shabaab, antwoordt u dat u dacht geluk te zullen hebben (ibid.). Opgemerkt dat u uw leven liet afhangen van geluk, antwoordt u dat u wel een inkomen nodig had, aangezien uw man toen stopte met werken (ibid.). Opgemerkt dat u eerder ook al zei dat u geen geld had en gevraagd wat u daarmee bedoelt, antwoordt u dat reizen veel geld kost en u eerst niet voldoende geld had om te vluchten (ibid.). Opgemerkt dat u enkele dagen of weken later wel voldoende geld had aangezien u toen wel gevlucht bent, antwoordt u dat u geen geld had, maar uw man jullie huis aan de smokkelaar gaf (CGVS, p. 28). Gevraagd waarom dat niet kon na het tweede gesprek, antwoordt u dat uw man toen voorstelde om te vluchten, maar hij niet zei dat hij het huis zou verkopen en u toen geweigerd hebt (ibid.). Gevraagd waarom uw man het huis niet kon weggeven na het tweede gesprek, antwoordt u dat u niet veel schrik had na de telefonische doodsbedreigingen – wat niet helemaal overeenkomt met uw eerdere verklaringen – en u pas heel bang bent geworden nadat het buurmeisje voor uw ogen gedood werd (ibid.). Gevraagd of het buurmeisje gedood werd door uw problemen of haar eigen problemen, antwoordt u dat zij ook door Al Shabaab gecontacteerd werd om samen te werken en ze gedood werd door haar eigen problemen (ibid.). Gevraagd hoeveel tijd er zat tussen het overlijden van uw buurmeisje N. en het moment waarop Al Shabaab een pistool tegen u hoofd zette, antwoordt u dat er twee maanden tussen zat en u gedurende twee weken stopte met werken (ibid.). Gevraagd waarom u toch opnieuw begon te werken, aangezien uw buurmeisje gedood werd door gelijkaardige problemen als die van u, antwoordt u dat ze inderdaad gedood werd, maar u dacht dat u 'op uw moment' zou sterven, aangezien iedereen 'zijn eigen tijd' heeft en u bovendien geld nodig had om uw kinderen te voeden (ibid.). Opgemerkt dat uw kinderen ook niet veel aan u zouden hebben mocht u gedood worden, antwoordt u instemmend (ibid.). Opgemerkt dat uw leven toch duidelijk in gevaar was en gevraagd waarom u na de moord op uw buurmeisje N. opnieuw bent beginnen te werken, antwoordt u dat u niet meteen gevlucht bent omdat u tijdens de regeling van uw reis uw kinderen moest voeden (ibid.). Gevraagd of u na het overlijden van N. uw reis dus al aan het organiseren was, antwoordt u dat uw man een manier zocht op te vluchten en het huis al te koop zette maar dat even zou duren (ibid.), hetgeen niet overeenkomt met uw eerdere verklaringen.

Ook dient opgemerkt dat u inconsistente verklaringen aflegt over de bekostiging van uw reis. Zo verklaart u op de DVZ dat uw man uw reis heeft betaald en u niet weet hoeveel er betaald is (verklaring DVZ, punt 31), terwijl u op het CGVS aangeeft dat de smokkelaar jullie huis kreeg (CGVS, p. 28, 29 en 30).

Het bovenstaande toont aan dat u uw persoonlijke problemen met Al Shabaab niet aannemelijk maakt. Aangezien u uw persoonlijke problemen met Al Shabaab niet aannemelijk maakt, is het ook niet geloofwaardig dat Al Shabaab uw man doodde omdat hij niet wou zeggen waar u was, en evenmin dat uw moeder gevlucht is uit Mogadishu met uw kinderen.

Het is uw moeder die u telefonisch vertelde over het overlijden van uw man nadat hij eerder al bedreigd werd door uw problemen met Al Shabaab (CGVS, p. 9 en 10). Gevraagd of u nog contact heeft met uw familie in Somalië, antwoordt u dat u sinds het overlijden van uw man geen contact meer hebt met uw moeder en ze toen zei dat ze van plan was om te vluchten (CGVS, p. 13). Gevraagd of ze gevlucht is, antwoordt u affirmatief en dat ze uw kinderen meenam (ibid.). Gevraagd naar waar ze is gevlucht, antwoordt u dat ze u niet zei waarheen ze van plan was om te vluchten, aangezien haar gsm uitstond nadat ze u vertelde over het overlijden van uw man (ibid.). Opgemerkt dat uw moeder gevlucht is met uw kinderen maar u niet weet waarheen, antwoordt u affirmatief (ibid.). Gevraagd waarom uw moeder niets zei over haar vluchtplannen, antwoordt u dat ze u enkel zei dat ze van plan was om te vluchten, maar ze schrik had dat 'ze' het zouden te weten komen als ze u via de telefoon zei waarheen ze zou vluchten (ibid.). Gevraagd waarom uw moeder geen contact meer opneemt met u, antwoordt u dat ze geen contact meer opnam en het kan dat ze op een plaats is waar telefoons niet werken (ibid.). Opgemerkt dat u al zes maanden geen contact meer heeft met uw moeder, antwoordt u affirmatief (ibid.). Gevraagd hoe u in de toekomst denkt opnieuw contact op te nemen, antwoordt u dat u niet weet wat u kan doen en u gewoon zal wachten tot zij belt (ibid.). Gevraagd of u nog proberen te bellen heeft naar uw moeder, antwoordt u dat haar gezocht hebt en uw buurmeisje zei dat ze het huis in Mogadishu verlaten hadden (ibid.). Opgemerkt dat het vreemd lijkt dat uw moeder vluchtte met uw kinderen en niet vertelde waarheen zij zou vluchten terwijl jullie in contact stonden met elkaar, antwoordt u dat ze wel vertelde dat ze van plan was om te vluchten, maar ze schrik had om zelf gedood te worden (CGVS, p. 14). Opgemerkt dat haar schrik niet wegneemt dat ze u toch op de hoogte kon brengen van haar vluchtplannen, antwoordt u dat het zou kunnen dat ze schrik had (ibid.). Gevraagd waarom ze u niet zou zeggen waarheen ze zou vluchten, aangezien u niet in contact staat met Al Shabaab, antwoordt u dat ze schrik had dat haar gsm zou afgeluisterd worden door Al Shabaab (ibid.).

Het bovenstaande doet vermoeden dat u de Belgische asielautoriteiten geen zicht wilt bieden op waar en in welke omstandigheden uw netwerk in Somalië zich op heden bevindt. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u een alleenstaande vrouw zonder mannelijk netwerk in Somalië zou zijn.

Ten slotte dient er nog opgemerkt dat u niet kan beschouwd worden als een werknemer van AMISOM. U baatte een winkeltje uit op de luchthaven van Mogadishu waar AMISOM-soldaten de veiligheid voorzien (CGVS, p. 4, 5 en 6). U geeft zelf aan dat u niet voor AMISOM werkte (CGVS, p. 9). Gevraagd of u uw eigen werkgever/baas was, antwoordt u affirmatief (CGVS, p. 23). Gevraagd of u beschouwd werd als werknemer van de Somalische overheid, antwoordt u ontkennend en dat u voor eigen rekening werkte (ibid.). Gevraagd of u beschouwd werd als werknemer van AMISOM, antwoordt u dat u producten verkocht aan AMISOM (ibid.). Nogmaals hetzelfde gevraagd, antwoordt u dat je beschouwd wordt als werknemer van AMISOM, zolang je daar een winkeltje hebt (ibid.). Gevraagd of u werkte voor AMISOM, antwoordt u ontkennend (ibid.). Gevraagd waarom mensen van buitenaf u dan zouden beschouwen als werknemer van AMISOM, antwoordt u dat zij geen toegang hebben tot dat deel van de luchthaven en als je die toegang wel hebt, wordt vermoed dat je voor AMISOM werkt (ibid.). Het is echter weinig geloofwaardig dat u als vrouw met een winkeltje op de luchthaven van Mogadishu waar u onder meer kleren, drank, opladers, scheermachines en shampoo verkocht, beschouwd zou worden als AMISOMwerknemer. Er kan worden aangenomen dat Al Shabaab op de hoogte is van het reilen en zeilen op de luchthaven en maar al te goed het onderscheid kent tussen de AMISOM-soldaten die de veiligheid voorzien op de luchthaven en winkelluitbaters die een centje proberen te verdienen door er producten te verkopen.

Uit het bovenstaande blijkt dat u niet voldoende en/of tastbare persoonlijke elementen aanhaalt waaruit blijkt dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bestaat.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd “UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia” van januari 2014 en “UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)” van mei 2016, beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>, in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus “**Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu**” van 29 juni 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu_20210629.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 29 juni 2021) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is sinds 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. En Mogadishu kent sinds 2012 een wederopbouw. Verbeterde veiligheidsomstandigheden leiden tot aanzienlijke investeringen van de diaspora en de oprichting van commerciële zones in de stad. Ook de bouwnijverheid leeft er op. Al-Shabaab blijft evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, dat voor hen een gewild doelwit is vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties. Al-Shabaab blijft ook in de verslagperiode direct en indirect de confrontatie aangaan met de overheid en regeringsstrijdkrachten in de stad. Mogadishu wordt tijdens de verslagperiode getroffen door doelgerichte aanslagen tegen overheidspersoneel en tegen veiligheidspersoneel (meestal met vuurwapens of granaten) en in minder mate door terreuraanslagen met geïmproviseerde explosieven. Al-Shabaab voert in Mogadishu gerichte moordaanslagen en terreuraanvallen uit op overheidsambtenaren, veiligheidstroepen en internationaal personeel op de luchthaven, in hotels, bars, coffeeshops, restaurants, politiebureaus en overheidsgebouwen. Hoewel al-Shabaab bepaalde groepen viseert, vallen er soms burgerdoden. Verschillende bronnen stellen vast dat al-Shabaab minder grootschalige, complexe aanvallen uitvoert en zich toelegt op het gebruik van geïmproviseerde explosieven. Tijdens de

verslagperiode zijn bij de helft van de door ACLED geregistreerde incidenten vuurwapens betrokken. De andere helft zijn aanslagen met explosieven (IED's en granaten).

Naast terreurgroepen zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor het geweld in Mogadishu, zoals de Somalische veiligheidsdiensten, muitende legereenheden, milities en onbekende gewapende groepen. ACLED registreert ook gewelddadige clanconflicten en criminele incidenten die soms burgerdoden eisen. Een aanhoudende politieke crisissituatie over het verkiezingsproces leidt op 25 april 2021 tot een korte uitbarsting van geweld in bepaalde districten in de hoofdstad tussen enerzijds zwaarbewapende muitende soldaten en antiregeringsmilities en anderzijds de veiligheidsdiensten. ACLED telt minstens vijf gedode soldaten. In mei 2021 ebben de spanningen rond de verkiezingen weg. Het geweld in de hoofdstad stijgt in december 2020, het begin van de huidige verslagperiode, in vergelijking met de periode juni - november 2020. Daarna volgt het aantal gewelddaden een fluctuerende lijn, met een piek in april 2021, gevolgd door het laagste aantal door ACLED geregistreerde incidenten in deze verslagperiode in mei 2021. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Mogadishu zijn niet beschikbaar. Burgers worden soms doelbewust (bijvoorbeeld personen werkzaam in de administratie en zakenlui) en soms als nevenschade (als passant bij een bomaanslag) slachtoffer van het geweld. Tijdens de verslagperiode registreert ACLED 48 incidenten als violence against civilians met 36 burgerdoden. Het geweld dat ACLED registreert onder explosions/ remote violence maakt in de huidige verslagperiode 105 doden, waaronder ook burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Wat de door u voorgelegde badge van AMISOM betreft dient te worden opgemerkt dat deze enkel bewijst dat u een winkeltje had in de luchthaven van Mogadishu, gegeven dat in deze beslissing niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op de schending van “artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (‘Vluchtelingenconventie’), de artikelen 48/3 t.e.m. 48/7 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (‘Vreemdelingenwet’), artikel 3 EVRM, de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, en het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, eveneens als beginselen van behoorlijk bestuur.”

Verzoekster ontwikkelt het middel als volgt:

“Eerste onderdeel

Verzoekster heeft wegens haar persoonlijke problemen met Al-Shabaab en haar link met de Somalische overheid, een risicoprofiel. Ze loopt het risico om het slachtoffer te worden van ernstige schade.

1. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat verwerende partij in de bestreden beslissing besluit dat de persoonlijke problemen van verzoekster met Al-Shabaab niet geloofwaardig zijn. Bovendien maakt verzoekster volgens verwerende partij het evenmin aannemelijk een alleenstaande vrouw te zijn zonder mannelijk netwerk of een AMISOM-werknemer.

Verwerende partij geeft hiervoor twee redenen.

Ten eerste vindt verwerende partij dat verzoekster haar persoonlijke problemen met Al-Shabaab niet aannemelijk maakt omdat ze zowel bij haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat als bij de Dienst Vreemdelingenzaken een belangrijk element in haar vluchtverhaal niet vermeldt.

Verwerende partij verwijt verzoekster de dood van haar buurmeisje niet te hebben vermeld tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekster geeft echter duidelijk aan dat ze het wel probeerde te vertellen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, maar dat ze werd tegengehouden en dat ze het later moest verder vertellen: [...]

Verzoekster heeft tijdens haar persoonlijk onderhoud dan ook duidelijk aangegeven wat de reden is voor het niet vermelden van de dood van haar buurmeisje. Ze gaf duidelijk aan dat ze het zeker een belangrijk punt vond, maar moest stoppen en het moest vermelden op het andere interview. Verzoekster heeft dus gewoon gedaan wat haar werd gevraagd door de Dienst Vreemdelingenzaken. Het is dan ook onredelijk van verwerende partij om dit in de bestreden beslissing te gebruiken als een argument om de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas onderuit te halen.

Bovendien dient er ook rekening gehouden te worden met de impact van de traumatische gebeurtenissen die verzoekster doormaakte. Verzoekster moest tweemaal een moord verwerken en dit in een bijzonder korte tijdspanne. Ze geeft zelf in haar persoonlijk onderhoud aan dat ze getraumatiseerd en in de war was door wat er gebeurd was met haar buurmeisje in de weken na haar dood: [...]

Uit het rapport “Beyond Proof” van UNHCR blijkt dat het meemaken van traumatische gebeurtenissen een impact kan hebben op het geheugen: [...]

Verwerende partij houdt onvoldoende rekening met het feit dat verzoekster traumatische gebeurtenissen kreeg te verwerken in haar land van herkomst. Verzoekster gaf een aantal keer aan tijdens haar persoonlijk onderhoud dat ze na de moord op haar buurmeisje enorm in de war was en te kampen had met nachtmerries. Uit bovenstaande passage uit het rapport van UNHCR blijkt dat het meemaken van traumatische gebeurtenissen ertoe kan leiden dat personen – bewust of onbewust – weigeren hier over te praten of onduidelijke verklaringen hierover kunnen afleggen. Verwerende partij bracht deze omstandigheden van verzoekster dan ook onvoldoende in rekening en ging er onterecht van uit dat verzoekster bewust bepaalde elementen niet vermeldde.

Ten tweede vindt verwerende partij het zeer vreemd dat verzoekster zolang wachtte met vluchten terwijl er eerder al duidelijke tekenen waren dat haar leven in gevaar was.

Artikel 10.1 van de Procedurerichtlijn stelt nochtans dat “de lidstaten zorgen ervoor dat verzoeken om internationale bescherming niet worden afgewezen of van behandeling worden uitgesloten louter op grond van het feit dat zij niet zo snel mogelijk zijn gedaan”.

Het rapport « Beyond Proof » van UNHCR stelt dat een laattijdige asielaanvraag niets zegt over het bestaan van een gegronde vrees bij terugkeer: [...]

Verzoekster gaf echter duidelijk aan waarom ze niet na de eerste bedreigingen door Al-Shabaab het land ontvluchtte. Verzoekster had immers niet de financiële middelen om op korte tijd haar vlucht te kunnen organiseren. Pas nadat haar buurmeisje vermoord werd, stelde haar man voor dat ze het huis konden verkopen en dat ze met dat geld haar vlucht zouden kunnen financieren. Verwerende partij trekt dan ook ten onrechte het profiel en de problemen van verzoekster in twijfel.

2. Ten tweede heeft verwerende partij onvoldoende rekening gehouden met het feit dat verzoekster gelinkt wordt aan de Somalische overheid, meer bepaald aan AMISOM.

Verwerende partij is van mening dat verzoekster niet kan beschouwd worden als werknemer van AMISOM, aangezien Al-Shabaab volgens haar op de hoogte is van het reilen en zeilen op de luchthaven van Mogadishu en een onderscheid kan maken tussen AMISOM-soldaten en winkelluitbaters.

Verwerende partij legt de focus echter volledig verkeerd. Volgens haar kan verzoekster niet beschouwd worden als een werknemer van AMISOM zelf. Verwerende partij gaat echter volledig voorbij aan het feit dat verzoekster in het bezit is van een badge, waarbij het origineel werd getoond tijdens haar persoonlijk onderhoud, en ze zo op deze wijze toegang heeft tot de luchthaven. Niet zozeer het feit of verzoekster al dan niet beschouwd kan worden als een werknemer van AMISOM, maar wel het feit dat verzoekster een winkel had in de luchthaven waar AMISOM-personeel aanwezig is en ze op deze wijze toegang kon verschaffen, is cruciaal en ontbreekt in de argumentatie van verwerende partij. Bovendien bevestigt verwerende partij zelf in de bestreden beslissing dat het feit dat verzoekster een winkel had in de luchthaven, en dus de daarbij horende mogelijkheid om toegang te verschaffen tot deze luchthaven, niet ter discussie staat.

Verwerende partij interpreteert de link met de overheid, in casu AMISOM, dus bijzonder nauw, hetgeen tegenstrijdig is met de relevante informatie uit internationale bronnen. In het rapport van EASO wordt uitdrukkelijk gesteld dat de associatie met de Somalische overheid bijzonder ruim wordt bekeken en dat elke manier waarbij iemand gelinkt wordt ten aanzien van hen, het doelwit is van bedreigingen door Al-Shabaab. Bovendien wordt er benadrukt dat zelfs personen die louter zaken verkochten aan soldaten, zoals in casu verzoekster, het doelwit zijn van bedreigingen, aangezien ze voor Al-Shabaab worden beschouwd als iemand die een link heeft met de overheid: [...]

Personen die beschouwd worden een link te hebben met de overheid, vormen vaak het doelwit van aanvallen uitgevoerd door Al-Shabaab: [...]

Bovendien wordt AMISOM beschouwd als één van de voornaamste doelwitten van aanvallen door Al-Shabaab: [...]

Samenwerken met AMISOM wordt door Al-Shabaab dan ook gezien als een misdaad waarop de doodstraf staat: [...]

Niet alleen het feit dat verzoekster producten verkocht aan AMISOM-soldaten maakt haar bijzonder kwetsbaar, ook de plaats waar ze haar job uitoefende, namelijk Adan Aide Airport, brengt heel wat risicofactoren mee die verzoekster kwetsbaar maken voor willekeurig geweld. Overheidsgebouwen, of gebouwen die louter een link vertonen met de overheid, vormen immers regelmatig het doelwit van de aanvallen van Al-Shabaab: [...]

De luchthaven waar verzoekster werkzaam is, Aden Aide Airport, was zeer recent, op 23 maart 2022, nog het doelwit van een aanval door Al-Shabaab: [...]

De veiligheidssituatie in en rond de luchthaven is echter al langere tijd precair en gevaarlijk: [...]

Het feit dat verzoekster gelinkt kan worden aan AMISOM en de Somalische overheid is een persoonlijke omstandigheid die er voor zorgt dat verzoekster bijzonder kwetsbaar is voor gerichte aanvallen door Al-Shabaab. Dit maakt dat ze een risicoprofiel heeft.

Tweede onderdeel

Verzoekster volhardt in haar asielmotieven en is het niet eens met de appreciatie door verwerende partij. Verzoekster is afkomstig uit de provincie Banadir, de stad Mogadishu, district Wadajir in Somalië. Ze woonde hier vanaf haar geboorte tot aan haar vertrek.

In de bestreden beslissing meent verwerende partij dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus omdat er actueel in de Mogadishu geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon cfr. artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

*Voorts meent verwerende partij dat verzoekster nalaat het bewijs te leveren dat zij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Mogadishu.
Verwerende partij kan echter niet gevolgd worden.*

[theoretische toelichting aangaande de subsidiaire beschermingsstatus, met inbegrip van een uiteenzetting inzake relevante rechtspraak van het Hof van Justitie]

Indien uw Raad van mening is dat de mate van geweld in Mogadishu niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, zijn voor verzoekende partij minstens die persoonlijke omstandigheden voorhanden die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Somalië dermate verhogen dat er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in haren hoofde bestaat.

1. Veiligheidssituatie in verzoeksters regio van herkomst

Verwerende partij schetst een te optimistisch beeld met betrekking tot de veiligheidssituatie in Mogadishu. Bovendien baseert verwerende partij zich in de bestreden beslissing op informatie die niet langer actueel is, en geen rekening houdt met de veiligheidssituatie zoals deze momenteel bestaat in verzoeksters herkomstregio.

Verwerende partij liet na om de actuele situatie in rekening te brengen, in strijd met de samenwerkings- en onderzoeksplicht die op haar rust. (cf. infra)

Uit verscheidene bronnen blijkt dat de veiligheidssituatie in Mogadishu (Banadir) problematisch en gevaarlijk is:

Uit de COI Focus van 28 februari 2022 blijkt dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds gekenmerkt wordt door een erg gewelddadige context die gecreëerd wordt door de extremistische groepering Al-Shabaab: [...]

De UN Security Council bevestigt deze onstabiele en gevaarlijke situatie. Bovendien is het geweld door Al-Shabaab met 17 procent gestegen in vergelijking met het jaar 2020: [...]

Al-Shabaab blijft zeer aanwezig in de hoofdstad, en blijft op frequente basis aanvallen plegen: [...]

Bovendien zorgen de huidige parlementaire en presidentsverkiezingen voor verhoogde politieke onrust en spanningen. Al-Shabaab maakt gebruik van deze politiek instabiele situatie om het tempo van hun aanvallen op te drijven: [...]

Uit recente cijfers blijkt dat het aantal veiligheidsincidenten in 2021 nog steeds erg hoog lag, waarvan geweld ten aanzien van burgers een aanzienlijk deel uitmaakte: [...]

Uit recente cijfers blijkt dat het overgrote deel van deze veiligheidsincidenten plaatsvindt door toedoen van Al-Shabaab: [...]

Ook de UN Security Council registreerde verschillende aanvallen door o.a. Al-Shabaab in Mogadishu: [...]

Al-Shabaab gebruikt het geweld ten aanzien van burgers in Mogadishu als een bewuste strategie, voornamelijk om aan te tonen dat de huidige regering onvoldoende bescherming biedt: [...]

Al deze elementen laat verwerende partij volledig buiten beschouwing. Ze laat na om de actuele situatie in verzoekers regio van herkomst, en de gevolgen van de huidige onderhandelingen en ontwikkelingen in rekening te brengen. Verwerende partij baseerde de bestreden beslissing immers op de COI Focus van juni 2021, terwijl ze een meer recentere COI Focus in haar bezit heeft.

Nochtans heeft verwerende partij een samenwerkings- en onderzoeksplicht, zoals voorzien door artikel 4.3 van de Kwalificatierichtlijn : [...]

Deze bepaling werd naar Belgisch recht omgezet door artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt : [...]

Het Hof van Justitie heeft in de zaak van 22 november 2012, M. M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General, C-277/11, de samenwerkingsplicht als volgt verduidelijkt: [...]

Deze samenwerkingsplicht en verplichting tot grondig onderzoek vloeit ook voort uit artikel 3 juncto 13 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat deze artikelen de Lidstaten ertoe verplichten een zo grondig mogelijk onderzoek te doen van de verschillende elementen die op een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM kunnen wijzen. (zie o.a. EHRM 21 januari 2011, M.S.S t. België en Griekenland, §§293 en 387).

Verwerende partij diende een grondig en actueel onderzoek te voeren naar de veiligheidssituatie in verzoeksters streek van herkomst, om het risico voor haar degelijk te kunnen inschatten, quod non.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds erg problematisch is. De mate van willekeurig geweld in de regio blijft hoog.

Bijgevolg is een mindere mate aan individuele elementen vereist om aan te nemen dat verzoeker er een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §3, c) van de Vreemdelingenwet.

2. Persoonlijke omstandigheden verzoekster

In casu zijn er verschillende elementen voorhanden die maken dat verzoekster een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verwerende partij meent dat verzoekster geen bewijs levert dat ze specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden. Verwerende partij stelt daarnaast dat ze niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat verzoekster een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

1. De intensiteit van het geweld binnen Mogadishu varieert ook per district. Verzoekster is afkomstig uit het district Wadajir, in het zuidwesten van Mogadishu. Uit cijfers van de COI Focus van februari 2022 van Mogadishu²³ blijkt dat het district van verzoekster op de vijfde plaats staat (van de 17 districten die Mogadishu telt) van districten die het grootste aantal veiligheidsincidenten krijgen te verwerken. De situatie in het district behoort dan ook tot de gevaarlijkste van Mogadishu.

Bovendien ziet verzoekster zich genoodzaakt om haar te vestigen in Wadajir, aangezien dit de enige regio is in de stad Mogadishu die ze kent.

Haar afkomst uit en haar bekendheid met dit onveilige deel van Mogadishu en de noodzaak zich hier te vestigen bij een terugkeer, maken dan ook de kans groter dat verzoekster het slachtoffer wordt van willekeurig geweld.

2. Verwerende partij heeft daarnaast onvoldoende rekening gehouden met het feit dat verzoekster een alleenstaande vrouw zonder mannelijk netwerk is in Somalië.

Verwerende partij is van mening dat, aangezien de persoonlijke problemen van verzoekster met Al-Shabaab ongeloofwaardig waren, het ook ongeloofwaardig is dat Al-Shabaab haar man doodde.

Verzoekster voegt bij dit verzoekschrift een overlijdensakte van haar echtgenoot toe, op datum van 12 oktober 2021. Verzoekster vroeg deze documenten op naar aanleiding van haar asielaanvraag, maar ontving deze pas na de negatieve beslissing. Een buurmeisje dat nog in Somalië verblijft vroeg deze documenten op en stuurde haar deze documenten.

De Somalische samenleving wordt gekenmerkt door een patriarchale structuur en een bijzonder grote genderongelijkheid. Vrouwen krijgen o.a. te maken met huiselijk en gender gerelateerd geweld en hebben ook te kampen met een bemoeilijkte toegang tot onderwijs: [...]

Ook de bescherming van vrouwenrechten is in Somalië ondermaats. Vrouwen worden bovendien op het vlak van gezondheid en veiligheid gestigmatiseerd en ongelijk behandeld, wat ertoe leidt dat ze in de praktijk geen toegang hebben tot bescherming, wat bijzonder problematisch is in de huidige onveilige situatie waarin het land zich bevindt: [...]

Naast het feit dat binnen de Somalische samenleving de positie van vrouwen bijzonder precair is, heeft verzoekster ook geen mannelijk netwerk meer in Somalië. De vader van verzoekster overleed reeds geruime tijd geleden, in 2015, en de enige broer van verzoekster woont in België en bezit reeds de Belgische nationaliteit. Daarnaast werd de man van verzoekster, zoals reeds eerder uiteen gezet, vermoord door Al-Shabaab op 12 oktober 2021.

Volgens het rapport van EASO is het tegen de Somalische cultuur voor een vrouw om alleen te leven: [...]

De Somalische overheid biedt bovendien geen enkele vorm van bescherming voor alleenstaande vrouwen, waardoor deze genoodzaakt zijn om een beroep te doen op liefdadigheid: [...]

Bovendien worden vrouwen ook dikwijls gerekruteerd door Al-Shabaab, omdat ze vaak minder gecontroleerd worden en het dus makkelijker is om hen in te zetten bij bv. Het plegen van zelfmoordaanslagen met bommen: [...]

Ook voor het verzamelen van informatie worden vrouwen vaak ingezet door Al-Shabaab, specifiek in het kader van informatie over de Somalische overheid of de basissen van buitenlandse troepen. Verzoekster is dan ook bijzonder kwetsbaar voor rekrutering in dit kader door Al-Shabaab, gelet op het feit dat ze toegang kan verschaffen tot de luchthaven, dagelijks in contact komt met soldaten van AIMISOM en vrouw is, waardoor ze sowieso minder verdacht en gecontroleerd wordt: [...]

Verzoekster is dus enerzijds niet alleen kwetsbaar als doelwit voor aanvallen door Al-Shabaab omwille van haar link met de Somalische overheid, ze is anderzijds ook kwetsbaar omwille van haar profiel als vrouw die een winkel heeft op de luchthaven, waarbij ze makkelijk ingezet kan worden als verzamelaar van informatie.

Vrouwen worden niet alleen ingezet om informatie te verzamelen, ze worden ook vaak gebruikt om wapens binnen te smokkelen in bv. overheidsgebouwen, omwille van het feit dat vrouwen niet gezien worden als een bedreiging en dus veel minder gecontroleerd worden aan bv. checkpoints: [...]

Bovendien heeft verzoekster geen mannelijk netwerk om haar te beschermen tegen rekrutering en bedreigingen door Al-Shabaab. Ze is hierdoor zo mogelijks nog kwetsbaarder voor de dreiging van Al-Shabaab.

Uit het bovenstaande blijkt dat er voor verzoekster persoonlijke omstandigheden voorhanden zijn die in haar geval de ernst van de bedreiging voortvloeit uit het willekeurig geweld in Somalië dermate verhogen dat, - indien de mate van het geweld in Mogadishu niet dermate hoog zou zijn dat elke burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon-, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in verzoeksters hoofde bestaat.

Deze persoonlijke omstandigheden zijn het feit dat verzoekster een vrouw is, zonder mannelijk netwerk, die een link vertoont met de Somalische overheid.

Deze elementen maken dat verzoekster een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/8 § 2, c) van de Vreemdelingenwet op het Somalische grondgebied.

Verzoekster meent dat zij vanwege haar specifieke situatie en individuele omstandigheden in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Rekening houden met het risicoprofiel van verzoekster, had verwerende partij verzoekster het voordeel van de twijfel kunnen en moeten toekennen. Door dit alles niet te doen, schendt verwerende partij dan ook alle voormelde wetbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.”

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster het stuk “3. Overlijdensakte”.

2.3. Bij aanvullende nota van 28 september 2022 verwijst verzoekster naar (en citeert ze uit) de nieuwe richtlijnen die UNHCR op 20 september 2022 met betrekking tot Somalië (“UNHCR – UN High Commissioner for Refugees: International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Somalia, September 2022”). Zij haalt tevens het rapport van de VN-Veiligheidsraad van 1 september 2022 aan (“UN Security Council: Situation in Somalia – Report of the Secretary-General [S/2022/665], 1 September 2022”).

2.4. Bij aanvullende nota van 28 september 2022 brengt verweerder middels URL volgende landeninformatie bij:

- UNHCR “International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia” van september 2022;
- EUAA “Country Guidance: Somalia” van juni 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation” van 20 september 2021;
- COI Focus “Somalië : Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 9 september 2022.

2.5. Ter terechtzitting legt verzoekster een Somalische overlijdensakte, opgesteld in het Engels met vertaling naar het Nederlands, neer.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals

vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. In het verzoekschrift volhardt verzoekster in haar problemen met Al Shabaab in Somalië.

Blijkens de bestreden beslissing wordt geen geloof gehecht aan verzoeksters asielrelaas omwille van volgende motiveringen:

- verzoekster heeft nagelaten om essentiële elementen van haar asielrelaas te vermelden, zowel bij de DVZ (de dood van haar buurmeisje) als bij het CGVS (het overlijden van haar schoonzus);
- de tijdslijn van de feiten zoals verzoekster deze voorstelt bij de DVZ komt niet overeen met haar verklaringen bij het CGVS;
- verzoekster wachtte zeer lang met vluchten uit Somalië, terwijl er eerder al duidelijke tekenen waren dat haar leven in gevaar was;
- verzoekster legt inconsistente verklaringen af over de bekostiging van haar reis;
- aangezien verzoeksters persoonlijke problemen met Al Shabaab niet aannemelijk zijn, is het evenmin geloofwaardig dat Al Shabaab verzoeksters man doodde, noch dat verzoeksters moeder gevlucht is uit Mogadishu met verzoeksters kinderen;
- verzoeksters vage en ontwijkende verklaringen inzake haar moeder en kinderen doet vermoeden dat verzoekster geen zicht wil bieden op waar en in welke omstandigheden haar netwerk in Somalië zich op heden bevindt;

- verzoekster kan, als uitbaatster van een winkeltje op de luchthaven, niet beschouwd worden als een werknemer van AMISOM; er kan worden aangenomen dat Al Shabaab het onderscheid kent tussen de AMISOM-soldaten die de veiligheid op de luchthaven voorzien en winkeluitbaters die er producten verkopen;

Voormelde pertinente motieven, zoals opgenomen in de bestreden beslissing, zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel, gelet op wat volgt, in gebreke blijft.

5. Verzoekster betoogt in het verzoekschrift dat ze duidelijk heeft aangegeven wat de reden is voor het niet vermelden van de dood van haar buurmeisje, met name dat haar bij de DVZ gevraagd werd om te stoppen en gezegd werd dat ze het moest vermelden op het andere interview. Daarnaast meent verzoekster dat dient rekening te worden gehouden met de impact van de traumatische gebeurtenissen die ze doormaakte en verwijst ze naar het rapport *“Beyond Proof”* van UNHCR.

Van een verzoekster om internationale bescherming wordt verwacht dat zij bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot haar vlucht hebben geleid. Waar kan worden aangenomen dat verzoekster werd verzocht om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, ontslaat dit verzoekster geenszins van de medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk haar asielmotieven te vermelden bij de DVZ. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas – en dus ook de dood van haar buurmeisje (hetgeen ook zou hebben geleid tot een poging tot ontvoering van verzoekster) – vermeldde.

Daarnaast toont verzoekster met verwijzingen naar algemene informatie over de impact van trauma op verklaringen niet concreet aan dat zij daadwerkelijk getraumatiseerd is, laat staan dat dit een invloed heeft gehad op haar verklaringen. Uit een eenvoudige lezing van verzoeksters verklaringen bij de DVZ en de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt geenszins dat verzoekster zich bepaalde feiten niet herinnert omwille van haar voorgehouden traumatische ervaringen. Zij legt evenmin enig medisch of psychologisch getuigschrift neer ter adstructie hiervan. Aldus is geenszins aangetoond dat verzoeksters voorgehouden traumatische gebeurtenissen een impact gehad hebben op haar verklaringen.

Verzoeksters nalatigheid om de dood van haar buurmeisje te vermelden bij de DVZ, wat tot de kern van haar verhaal behoort, ondermijnt derhalve wel degelijk de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Ook de vaststelling dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS initieel heeft nagelaten het overlijden van haar schoonzus te vermelden – een vaststelling die verzoekster overigens ongemoeid laat in het verzoekschrift – draagt bij tot de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas.

6. Verzoekster verwijst naar artikel 10.1 van de Procedurerichtlijn, alsook naar het rapport *“Beyond Proof”* van UNHCR, en betoogt dat een laattijdig verzoek om internationale bescherming niets zegt over het bestaan van een gegronde vrees bij terugkeer.

Verzoekster gaat eraan voorbij dat verweerder in de bestreden beslissing geen punt heeft gemaakt van de duurtijd tussen verzoeksters aankomst in België en de indiening van het verzoek op internationale bescherming en geenszins heeft aangehaald dat haar verzoek om internationale bescherming laattijdig was. Er dient vastgesteld dat verzoekster op 5 december 2020 aankwam in België en op 7 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de DVZ.

Verweerder stelde wel terecht vast dat verzoekster lang gewacht heeft om Somalië te ontvluchten. Wat betreft verzoeksters lange wachten om Somalië te ontvluchten motiveert verweerder in de bestreden beslissing als volgt:

“Verder is het zeer vreemd dat u zolang wachtte met vluchten terwijl er eerder al duidelijke tekenen waren dat uw leven in gevaar was. U verklaart dat u in het begin twee maal telefonische doodsb bedreigingen van Al Shabaab ontving (CGVS, p. 24 en 25). Gevraagd of u schrik had om uw job verder te zetten na het tweede gesprek met Al Shabaab, antwoordt u affirmatief (CGVS, p. 26). Gevraagd of u uw job verder zette na het tweede gesprek met Al Shabaab, antwoordt u affirmatief en dat ze u ook zouden doden als u zou

stoppen met werken (CGVS, p. 26). Gevraagd hoe u dat weet, antwoordt u dat er overheidswerknemers zijn die stopten met werken en toch gedood werden (CGVS, p. 26 en 27). Opgemerkt dat u na het tweede gesprek dus wist dat u sowieso gedood zou worden, antwoordt u affirmatief en dat u bang was, maar u wist dat u enkel ging sterven 'met toestemming van God' (CGVS, p. 27). Gevraagd waarom u niet vluchtte na het tweede gesprek met Al Shabaab als u toch zeker wist dat u gedood zou worden, antwoordt u dat uw man dat toen voorstelde, maar het enkel telefonische doodsbedreigingen waren en u ook geen geld had (ibid.). Gevraagd of u de telefonische doodsbedreigingen dan niet serieus nam, antwoordt u dat u wel schrik had, maar dacht dat ze u niet zouden herkennen (ibid.). Opgemerkt dat u dacht veilig te zijn omdat Al Shabaab u niet zou herkennen, antwoordt u affirmatief (ibid.). Gevraagd waarom u dat dacht, antwoordt u dat het een telefonisch gesprek was en u door uw niqab moeilijk te herkennen bent (ibid.). Opgemerkt dat Al Shabaab toch de reputatie heeft om alles te weten, antwoordt u affirmatief en dat ze soms zelfs zeggen waar je op dat moment bent (ibid.). Gevraagd waarom u dan dacht veilig te zijn voor Al Shabaab, antwoordt u dat u dacht geluk te zullen hebben (ibid.). Opgemerkt dat u uw leven liet afhangen van geluk, antwoordt u dat u wel een inkomen nodig had, aangezien uw man toen stopte met werken (ibid.). Opgemerkt dat u eerder ook al zei dat u geen geld had en gevraagd wat u daarmee bedoelt, antwoordt u dat reizen veel geld kost en u eerst niet voldoende geld had om te vluchten (ibid.). Opgemerkt dat u enkele dagen of weken later wel voldoende geld had aangezien u toen wel gevlucht bent, antwoordt u dat u geen geld had, maar uw man jullie huis aan de smokkelaar gaf (CGVS, p. 28). Gevraagd waarom dat niet kon na het tweede gesprek, antwoordt u dat uw man toen voorstelde om te vluchten, maar hij niet zei dat hij het huis zou verkopen en u toen geweigerd hebt (ibid.). Gevraagd waarom uw man het huis niet kon weggeven na het tweede gesprek, antwoordt u dat u niet veel schrik had na de telefonische doodsbedreigingen – wat niet helemaal overeenkomt met uw eerdere verklaringen – en u pas heel bang bent geworden nadat het buurmeisje voor uw ogen gedood werd (ibid.). Gevraagd of het buurmeisje gedood werd door uw problemen of haar eigen problemen, antwoordt u dat zij ook door Al Shabaab gecontacteerd werd om samen te werken en ze gedood werd door haar eigen problemen (ibid.). Gevraagd hoeveel tijd er zat tussen het overlijden van uw buurmeisje N. en het moment waarop Al Shabaab een pistool tegen u hoofd zette, antwoordt u dat er twee maanden tussen zat en u gedurende twee weken stopte met werken (ibid.). Gevraagd waarom u toch opnieuw begon te werken, aangezien uw buurmeisje gedood werd door gelijkaardige problemen als die van u, antwoordt u dat ze inderdaad gedood werd, maar u dacht dat u 'op uw moment' zou sterven, aangezien iedereen 'zijn eigen tijd' heeft en u bovendien geld nodig had om uw kinderen te voeden (ibid.). Opgemerkt dat uw kinderen ook niet veel aan u zouden hebben mocht u gedood worden, antwoordt u instemmend (ibid.). Opgemerkt dat uw leven toch duidelijk in gevaar was en gevraagd waarom u na de moord op uw buurmeisje N. opnieuw bent beginnen te werken, antwoordt u dat u niet meteen gevlucht bent omdat u tijdens de regeling van uw reis uw kinderen moest voeden (ibid.). Gevraagd of u na het overlijden van N. uw reis dus al aan het organiseren was, antwoordt u dat uw man een manier zocht op te vluchten en het huis al te koop zette maar dat even zou duren (ibid.), hetgeen niet overeenkomt met uw eerdere verklaringen.".

Verzoekster biedt in het verzoekschrift geen dienstig verweer tegen voormelde terechte en pertinente vaststellingen.

Verzoekster beperkt zich immers tot het louter herhalen dat ze niet de financiële middelen had om haar vlucht op korte tijd te kunnen organiseren, waarmee zij echter geen afbreuk kan doen aan voormelde motiveringen van de bestreden beslissing. Verzoekster biedt met de loutere herhaling van haar gebrek aan financiële middelen geen uitleg voor de vaststelling dat zij ondanks de bedreigingen door Al Shabaab haar werk op de luchthaven nog verder zette, noch voor de vaststelling dat zij enkele weken later dan wel het geld had om te kunnen vluchten.

Volledigheidshalve – en waar verzoekster in het verzoekschrift aanvoert dat haar verzoek niet kan worden afgewezen louter omdat het laattijdig gebeurde – kan erop worden gewezen dat de bestreden beslissing geenszins steunt op het enkele feit dat verzoekster zeer lang wachtte met vluchten uit Somalië. De beslissing dient als geheel te worden gelezen.

7. In navolging van verweerder wordt vastgesteld dat verzoekster haar persoonlijke problemen met Al Shabaab ten gevolge van haar werkzaamheden op de luchthaven niet aannemelijk maakt.

Bijgevolg kan evenmin worden aangenomen dat Al Shabaab verzoeksters man doodde ten gevolge van haar voorgehouden problemen, noch dat verzoeksters moeder zou gevlucht zijn met haar kinderen.

De door verzoekster ter zitting bijgebrachte overlijdensakte kan de voorgaande vaststellingen inzake verzoeksters ongeloofwaardig relaas niet in een ander daglicht stellen.

Waar verzoekster beweert dat het om een originele overlijdensakte gaat, kan slechts worden vastgesteld dat het neergelegde document een kleurenkopie betreft. De aanwezige stempel en handtekening op de overlijdensakte zijn eveneens op het document gekopieerd en geenszins origineel aangebracht. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën kan hieraan geen authenticiteitswaarde worden gehecht. Voorts dient opgemerkt dat de overlijdensakte in het Engels werd opgesteld en dat de 'officiële' e-mailadressen in de hoofding eindigen met de extensies gmail.com en hotmail.com. Verzoekster toont evenmin concreet aan hoe en via wie zij dergelijk attest, dat geen enkele plooi bevat en op dik papier werd geprint, verkreeg vanuit Somalië. Verzoekster toont met dit gefabriceerd document niet aan dat haar man daadwerkelijk om het leven is gekomen.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoeksters man overleden is, dan nog kan dit document geen uitsluitsel geven over de omstandigheden waarin hij overleed, laat staan dat zijn overlijden in verband zou staan met verzoeksters voorgehouden problemen met Al Shabaab. Het document vermeldt immers louter dat verzoeksters man naar de spoeddienst van het hospitaal werd gebracht op 12 oktober 2021 als gevolg van een geweerschot door onbekenden en dat hij diezelfde dag overleed in het hospitaal.

8. Verder is verzoekster van mening dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met het feit dat zij gelinkt wordt aan de Somalische overheid, meer bepaald aan AMISOM.

Nochtans heeft verweerder blijkens de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met verzoeksters werk op de luchthaven en haar voorgehouden link met AMISOM. Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dienaangaande als volgt:

"Ten slotte dient er nog opgemerkt dat u niet kan beschouwd worden als een werknemer van AMISOM. U baatte een winkeltje uit op de luchthaven van Mogadishu waar AMISOM-soldaten de veiligheid voorzien (CGVS, p. 4, 5 en 6). U geeft zelf aan dat u niet voor AMISOM werkte (CGVS, p. 9). Gevraagd of u uw eigen werkgever/baas was, antwoordt u affirmatief (CGVS, p. 23). Gevraagd of u beschouwd werd als werknemer van de Somalische overheid, antwoordt u ontkennend en dat u voor eigen rekening werkte (ibid.). Gevraagd of u beschouwd werd als werknemer van AMISOM, antwoordt u dat u producten verkocht aan AMISOM (ibid.). Nogmaals hetzelfde gevraagd, antwoordt u dat je beschouwd wordt als werknemer van AMISOM, zolang je daar een winkeltje hebt (ibid.). Gevraagd of u werkte voor AMISOM, antwoordt u ontkennend (ibid.). Gevraagd waarom mensen van buitenaf u dan zouden beschouwen als werknemer van AMISOM, antwoordt u dat zij geen toegang hebben tot dat deel van de luchthaven en als je die toegang wel hebt, wordt vermoed dat je voor AMISOM werkt (ibid.). Het is echter weinig geloofwaardig dat u als vrouw met een winkeltje op de luchthaven van Mogadishu waar u onder meer kleren, drank, opladers, scheermachines en shampoo verkocht, beschouwd zou worden als AMISOM werknemer. Er kan worden aangenomen dat Al Shabaab op de hoogte is van het reilen en zeilen op de luchthaven en maar al te goed het onderscheid kent tussen de AMISOM-soldaten die de veiligheid voorzien op de luchthaven en winkelluitbaters die een centje proberen te verdienen door er producten te verkopen."

Verzoekster biedt in het verzoekschrift geen dienstig verweer tegen voormelde motivering.

Verzoekster haalt in het verzoekschrift landeninformatie aan waaruit blijkt dat Al Shabaab personen viseert die een link hebben met de overheid en dat de luchthaven als overheidsgebouw een doelwit vormt voor de aanvallen van Al Shabaab.

Nergens in de aangebrachte landeninformatie wordt echter geadviseerd om aan elke Somaliër, die op de luchthaven werkt en/of producten verkoopt aan AMISOM-soldaten, een vorm van internationale bescherming te bieden. Verzoekster kan met haar loutere verwijzingen naar deze algemene landeninformatie en het benadrukken van haar profiel en de plaats waar ze werkte niet volstaan om aan te tonen dat zij in geval van terugkeer naar Somalië zal worden vervolgd en bedreigd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op de voorgaande vaststellingen inzake haar ongeloofwaardig asielrelaas, in gebreke.

De door verzoekster bijgebrachte badge van AMISOM toont slechts aan dat verzoekster in een winkel werkte in de luchthaven van Mogadishu, wat niet wordt betwist.

9. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

10. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, alsook naar de middels aanvullende nota van 28 september 2022 door verweerder bijgebrachte informatie en analyse van de veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Mogadishu geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Verzoekster verwijst in het verzoekschrift naar de COI Focus “*Somalië – veiligheidssituatie in Mogadishu*” van 28 februari 2022 en het rapport van de VN-Veiligheidsraad “*Situation in Somalia*” van 8 februari 2022. Daarnaast brengt verzoekster middels aanvullende nota van 28 september 2022 de nieuwe richtlijnen van UNHCR met betrekking tot Somalië bij (UNHCR *International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia* van september 2022).

Er dient vastgesteld dat deze informatie dezelfde is als, dan wel in lijn ligt met de door verweerder gehanteerde informatie in de bestreden beslissing en de door verweerder bij aanvullende nota bijgebrachte landeninformatie (UNHCR *International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia* van september 2022; EUAA *Country Guidance: Somalia* van juni 2022; EASO *Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation* van 20 september 2021; COI Focus *Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu* van 9 september 2022). Verzoekster toont niet aan dat voornoemde informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd.

Uit de bijgebrachte recente informatie – waaronder de nieuwe richtlijnen van UNHCR – blijkt (onder meer) dat de veiligheidssituatie in Mogadishu in lijn ligt met de vorige verslagperiodes, dat het geweld in Mogadishu in grote mate doelgericht is en dat in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Samen met verweerder wordt evenwel vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoekster om internationale bescherming aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Verzoekster verwijst naar haar werk op de luchthaven en meent dat zij omwille hiervan een hoger risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Onder verwijzing naar de UNHCR richtlijnen van 2022 stelt zij dat zij een verhoogd risico op willekeurig geweld loopt louter omdat zij zich naar haar werk moet verplaatsen en omdat zij met haar winkel in de luchthaven beschouwd zou worden als iemand die de Somalische overheid steunt. Dienaangaande dient verwezen naar bovenstaande vaststellingen inzake verzoeksters werkzaamheden op de luchthaven. Daarnaast wordt opgemerkt dat verzoekster geen enkele melding heeft gedaan van veiligheidsincidenten op de luchthaven tijdens haar werk, noch van incidenten op weg naar haar werk.

Verder verwijst verzoekster naar het geweld in haar district Wadajir. Zij toont echter niet aan dat het geweld in haar district dermate verschillend is van andere districten, noch kan blijken dat haar district Wadajir het zwaarst getroffen district is.

Waar verzoekster stelt dat zij als alleenstaande vrouw zonder (mannelijk) netwerk een verhoogd risico loopt, dient hernomen dat verzoekster geen zicht biedt op haar netwerk in Somalië en evenmin aannemelijk maakt dat haar man werkelijk is overleden.

Tot slot dient opgemerkt dat verzoekster haar hele leven in Mogadishu heeft gewoond en gewerkt. Zij is aldus voldoende bekend met de stad Mogadishu om de situaties aldaar naar behoren in te schatten en toont niet aan dat zij zich bij een terugkeer naar Mogadishu niet kan beroepen op de steun en bescherming van haar netwerk.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend tweeëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS